

PROLOOG

Neljapäev

ILMA KOERATA POLNUD MISKI ENDINE.

Maurice oli muidugi olnud väike krants. Poolenisti mops, poolenisti jumal-teab-mis-tõugu, ja ta oli alati nende igapäevaste jalutuskäikude ajal põldudel end üleni lehmasitaga kokku mäkerdanud. Pool Maurice'i elust kulus iga aiaposti, rohututi või jahmunud ute kargamisele, kellega ta kokku sattus, isegi kui hakkas neljateistkümneseks saama ja kasukas oli pigem hall kui must. Roger Carver oli suure osa jalutuskäikudest koera peale karjunud, teda päästnud või koju tassinud, sest looma tõntsid jalad olid väsinud. Maurice oli olnud tõeline tüütus.

Aga ta annaks nüüd mida iganes, et koer tagasi saada.

Roger ohkas veidi dramaatilisemalt, kui kavatses. Õhtune õhk oli tolmune ja hiljuti koristatud maisi tüükad krabisesid saabaste all. Vasakul ulatusid põllud kilomeetrite kaupa heleda ja avarana kaugusse, ohates kergendusest, kuna koorem oli pealt koristatud. Paremal oli mets, tume ja iidne, puud juba

oranži-pruunikirjud. Sügis oli kohal ja see tuleb külm. Roger oli elanud siin piisavalt kaua, oskamaks aastaaegu hinnata isegi oma kapriisuse poolest tuntud East Anglia kliimas.

„Sulle siis ei meeldi,“ sõnas Sally mõne sammu kauguselt tema tagant. See kõlas nagu süüdistus ja kui Roger üle öla tagasi naise hapu näo poole vaatas, teadis ta, et just sellisena see oligi mõeldud. Ta tundis järsku vihasööstu – ehk koguni vihkamist – ja neelas selle alla. Siis otsis ta pilguga koera ja südant tabas seesama kohutav haamrilööök, kui talle meenus, et Maurice'i pole enam. Ei saa enam kunagi olema.

Lollakas väike krants.

„Kõik on korras,“ vastas Roger, kuuldes oma hääles mahasurutud agressiivsust.

„Jah, kõik on korras,“ kähvas naine sapiselt. „Nagu alati korras.“

Kuidas tema ja Sally sellisesse seisu jõudsid? Nad olid olnud koos vaid seitse aastat. See polnud ju piisavalt pikk aeg, et nende suhte alustalad pehkima hakkaksid. Nad olid mõlemad noored, Roger paar kuud üle kolmekümne viie, Sally mõni kuu noorem, mõlemal oli hea töökoht, lapsi polnud – soovi laste järele ka mitte. Maailm kuulus neile ja nad olid innukalt seda vallutanud. Maurice oli olnud nende ainus kohustus, vana koer ainus asi, mis neid tagasi hoidis. Temata oli kõik võimalik.

Vähemalt Sally sõnul.

„Kuule,“ ütles naine. „Sa ise tunnistasid, et tal olid valud. Tal oli aeg minna.“

Nad hakkasid jõudma põllu lõppu, kõvad mullavallid ähvardasid jala välja väänata. Eespool, kus põld kohtus metsaga, oli vana taratrepp ja Roger teadis, et kusagil selle peal olid lõigatud sõnad *Rog + Sal + Maurice igavesti*, mille nad olid Sali korterivõtmega uuristanud, kui kohtamas käima hakkasid.

„Tean,“ vastas Roger. „Pole midagi. Ma ütlesin, et pole midagi. Mida sa veel kuulda tahad? Et tapsid mu koera?“

Sõnad tulid üle huulte enne, kui ta end takistada jõudis, ja tagasi neid võtta ei saanud. Roger kuulis Sallyt õhku ahmimas, valmistus selleks, mis kohe tuleb. Aga naine ei vastanud ja kui Roger tagasi vaatas, nägi ta, et too seisab. Päikesevalgust oli piisavalt, peegeldamaks pisaraid tema silmis, mis mööda tolmuseid põski alla nirisid.

„Kas sa mõtled tõesti nii?“ küsis naine.

Roger kehtas õlgu, kõhatas. Ta sirutas käe ja võttis taratrepist kinni, puit käe all niiske.

„Ei,“ vastas ta. „Aga sa käisid peale. Ei andnud asu. Ta võinuks operatsioonile minna. Ta võinuks veel aastaid elada.“

Sally raputas pead, käed nii tugevasti enda ümber põimitud, et tema valge mantel meenutas hullusärki.

„Ta oli suremas,“ sõnas ta. „Loomaarst ju ütles nii. Arvasin... Ma ei sundinud sind sinna minema. Arvasin, et sa tahad seda.“

„Sina tahtsid seda,“ väitis Roger. „Sa tahtsid seda algusest peale. Tahtsid temast lahti saada.“

Ta ootas anumist, vabandamist, ettekäändeid, aga kurbuse asemel tekkis naise näole midagi muud.

„Käi persse, Roger,“ ütles Sally.

Ta pöördus ja hakkas eemalduma, komistades kummikutes.

„Mis asja?“ küsis Roger peaaegu lämbudes. „Ei, kerri ise persse. Mörd.“

Ta jättis naise omaette, ronis üle taratrepi ja trügis läbi teisel pool kasvavate viirpuude. Ta jõudis astuda teisel põllul kolm sammu – viha tuikas peas iga südametuksega, pannes taeva värelema –, kui sundis end peatuma.

„Raisk,“ pomises ta.

Ta oli Sally peale vihane, sest naisel oli õigus. Maurice oli olnud suremas. Jah, nad võinuks teda opereerida ja kasvaja välja lõigata, et ta edasi saaks elada, aga tal oleksid olnud pidevalt valud ja ta oleks iga päev pidanud ravimeid võtma – seda juhul, kui ta oleks opi ja taastusperioodi üle elanud. See vaene vennike oli ka ju poolpime, suutis vaevu paar meetrit liikuda. Tal oli olnud imeline elu ja Sallyl oli õigus – tema aeg oli olnud käes.

Ta kuulis eemalt Sallyt karjumas. Ja seekord Roger naist hukka ei mõistnud. Ta ise oli mõlakas.

„Raisk,“ kordas ta, pöördus ja trügis tagasi taratrepi juurde. „Sally!“ hõikas ta. „Sal, oota! Anna andeks.“

Naist polnud põllul näha, mis tähendas, et ta oli jooksmas hakanud. Roger jooksis talle järele, maapind murenes jalge all ja tekitas tunde, nagu jookseks ta unenäos, liikumata paigast. Ta vaatas maha, et näha, kuhu läheb, põrnitsedes maapinda nii hoolega, et see jäi tal äärepealt märkamata – valge vilksatus vasakul puude vahel.

Ta seisatas, iseenda südametuksed ainus heli maailmas. Korraks arvas ta, et kujutas seda ette, aga siis kissitas ta silmi ja nägi põlluäärses metsas seda taas. Midagi valget, mis liikus kiiresti.

„Sally!“ karjus Roger. Miks, pagan, naine sinnapoole läks? See polnud ju päriselt metski, vaid vana metsatukk, mis ulatus nende külast Becclesi poole, aga puud olid vanad ja need varjasid viimast päevalgust. Metsas saabus õõ varem ja varjud roomasid nende pahklite tüvede vahel. Roger värises oma Barbouri jopes.

Las ta olla, mõtles ta. Küll ta lepib.

Agas ta oli eksinud ja mida kauem ta vabandamisega ootab, seda hullemaks olukord läheb.

„Sally!“ hüüdis ta, ronis madalast vallist üles ja haaras oksast kinni. Ta vinnas end tohutu jugapuu varju, õhk läks kohe mitu kraadi külmemaks. Kuhu naine kadus?

Ta astus ettevaatlikult üle juurte, pilgutas põllutolmu silmist ja üritas hämaruses midagi näha. Jälle valge vilksatus, mis kadus kohe.

„Tean, et sa armastasid teda,“ ütles Roger, sõnad kadusid puudesse. „Tema armastas sind ka. Palun vabandust, et ma nii ütlesin. Olen ikka endast väljas.“

Vastuseks kõlas sosin või siis ei lasknud okste ja lehtede raskus naise häälel kuuldavaks saada. Roger kõhkles, vaadates tagasi. Põld tundus kaugem kui pidanuks, päev liiga pime. Talle polnud metsas meeldinud lapsest saadik, kui ta kooliekskursiooni ajal Thetfordi metsas ära eksis – vähem kui tunniks, aga üheksa-aastasena oli see pikk aeg. Mitte miski ei tekita kergemini tunnet iseenda väiksusest kui puud, mitte miski ei tekita haavatavamalt tunnet.

„Tead, mis,“ ütles Roger edasi minnes. „Sõidame natukeseks ajaks minema. Võtame puhkust ja sõidame kuhugi.“

Jala all praksatas oksaraag, meenutades lasu heli. Süda rinnus kippus lõhkema ja ta surus käe rinnale.

„Sally?“

Eestpoolt kostis mingi hääl, aga see polnud Sally moodi. See polnud üldse inimese hääle moodi. See oli madal urin, nagu koer, ent valjem. Võib-olla jalutas keegi koeraga metsas. See polnud populaarne marsruut – nad polnud põllul jalutades aastate jooksul peaaegu mitte kedagi kohanud –, aga siia kolis suurte kinnisvaraarenduste tõttu alailma uusi inimesi.

Roger läks edasi, kasutades üha konarlikumal maapinnal tasakaalu hoidmiseks suuri puutüvesid. Aeg-ajalt nägi ta

korraks Sally mantlit, mis oli iga sammuga lähemal. Naine istus. Või *lamas*. Loodetavasti ootas teda. Võib-olla nad kallistavad, paluvad teineteiselt vabandust, lähevad siis koju. Võib-olla on see tõesti nende vahel millegi uue algus, mingi vabaduse algus. Roger astus sellele mõeldes päikeselaiku, tundes meeletut ker-gendust – peaaegu rõõmu.

See ei kestnud kaua.

Ta ronis jämedalt puujuurelt alla ja järsku oli naine seal.

Vähemalt osa temast.

Kilpjalaklumbi alt paistis valges käsi. See tõmbles, käsi hüples maapinnal nagu teda kutsudes. Nüüd, kui Roger oli seisma jäänud, kuulis ta mingit häält – midagi lärtsuvat, midagi *krõmpsuvat*.

Ta avas suu, et öelda Sally nime, aga avastas, et kopsudes on ainult tolm. Ta hoidis ühe käe puutüvel ja astus sammu küljele, siis veel ühe, ja iga kord tuli nähtavale aina rohkem tema sõbra-tari: küünarnukk, biitseps, õlg, kael.

Algul ei saanud ta aru, mis naise peal on, sest metsahäma-ruses meenutas see tinti. Alles pärast järjekordset sammu nägi ta naise mantlikrae verd, mis oli nii hele ja punane, et tundus võlts. Ja see oli esimene asi, mis Rogerile pähe kargas: et see pole päris, see on mingi trikk, *temp*. Isegi kui ta naise poole koperdas ja tema nägu nägi, silmad lahti, anuvad ja meeleheitel, ei suut-nud ta seda uskuda.

Sest see, mida ta nägi, oli võimatu.

Sally peal istus midagi. Midagi suurt, küürutavat, keha kae-tud takkus karvaga, mis oli nii tume, nagu oleks tehtud suitsust ja varjudest. Deformeerunud pea kerkis korraks ja see olend nuusutas sakiliste ninasõõrmetega õhku. Siis surus see koonu Sally rinnale, nii et naine mühatas.

Ei.

Roger polnud kunagi elus säärast hirmu tundnud, see oli nagu elus asi tema sees, külm ja sünge. Sally põrnitses teda, suu ammuli, ja isegi metsahämaruses sai Roger aru, mida tema verised huuled ütlevad.

Palun.

Naine tõstis käe ja olend surus selle käpaga vastu maad. Naine üritas uuesti, nagu oodates, et Roger haaraks tal käest ja tõmbaks ta ära.

Roger ei teinud seda. Ei suutnud.

Olend – koer, *verekoer* – tõstis taas pea ja vaatas puude vahele. Selle silmad olid nagu kaks hõbemünti, täis nälga ja surma.

Aga nende all olid peaaegu inimlikud irvitavad mokad.

Olend nuusutas õhku. Põrnitses Rogerit. Ja olendi all sirutus Sally viimast jõudu kokku võttes tema poole.

Anna andeks, ütles Roger. Ta kisendas seda peas, lootes, et naine kuuleb teda, ehkki ta ei öelnud midagi, ehkki oli seljaga naise poole, ehkki suutis vaid põgeneda. *Anna andeks! Anna andeks! Anna andeks!*

ESIMENE PEATÜKK

Reede

„KUIDAS SA END TUNNED, ROBBIE?“

Uuriija Robert Kett üritas mitte kurjalt põrnitseda, aga see polnud lihtne. Tema vastas Norfolki politseijaoskonna peamaja tolmuses väikeses ruumis istuval mehel oli nägu, mis lausa kutsus ennast lööma. Punnis põskede ja topeltlõuaga, mis mõlemad üritasid peituda pehme udusulis habeme varju, oli see tüüp täpselt psühholoogi nägu, kes ta ju oligi. Tema niisked silmad pilkused nii kiiresti, et tekitasid tilkuva kraani heli.

Aga tema naeratus oli see, mis tekitas Kettis tahtmise kisenada. See oli imal ja sunnitult kaastundlik. *Ma olen sulle toeks*, pidanuks see naeratus ütleva. *Ma tunnen su valu, sa võid mulle kõigest rääkida*. Aga Kett sai sealt vaid sellise sõnumi: *löö mind kogu jõust!*

„Häh?“ ütles Kett, taibates, et polnud sõnagi teise juttu kuulnud. Ta tõstis käe ja masseeris kergelt õlga, tundes särge all paksu sidet. Valu eelmise juhtumi ajal saadud noahaavast oli alles, aga

valuvaigistid ohjeldasid seda. Hetkel oli valu pigem mälestus. Seda polnud enam olemas.

Nagu Billie, mõtles ta. Nagu su abikaasa. Ainult mälestus. Ainult kummitus.

„Mõtlesin, kuidas sa end tunned,“ ütles psühholoog nüüd. See oli sama küsimus, mida Kettile oli esitatud seitsaadik, kui ta veidi rohkem kui poolteist kuud tagasi haiglas teadvusele tuli. Ja ta vastas nüüd samamoodi.

„Kõik on korras.“

See oli muidugi vale. Mitte miski polnud korras. Kaklus Raymond Figgiga oli jätnud talle mälestuseks noahaava õlas ja sügava löikehaava rinnal. Mõlemad paranevad aja jooksul, aga sisemised armid annavad end elu lõpuni tunda. Ta nägi vaimusilmas ikka neid kolme ajalehetüdrukut, kes olid elust röövitud ja põrgusse saadetud. Kinni seotud, peksa saanud ja peaaegu tapetud. Nad kõik olid nüüd toibunud – politseiülem Colin Clare hoidis Ketti nende edusammudega kursis ning Maisie ja tema ema olid teda kaks korda haiglas vaatamas käinud –, aga asi võinuks lõppeda sootuks teisiti. Kett polnud kindel, kas sellise juhtumi leha saab ikka hingest välja.

„Robbie,“ alustas psühholoog taas, pannes pliiatsi ja märkmiku beežide pükste peale. „See ei pruugi tunduda oluline, aga psühholoogilise hinnangu läbimine on töölenaasmise seisukohast määrava tähtsusega. Olen siin, et sind aidata, aga kui sa minuga aus ja avameelne pole, ei saa ma seda teha.“

Ta ütles sõna „avameelne“, nagu oleks see täielik jura. Kett tundis, et nägu kisub taas grimassiks, ja tõmbas käega üle näo, nagu suudaks selle ilme maha tõmmata. Peale psühholoogi ninahääle oli ruumis võimatult vaikne ja kui kaugemas seinas poleks olnud tillukest akent, mis lasi sisse õige pisut hommikuvalgust, oleks Kett võinud end veenda, et tegemist on hauakambriga.

Tema hauakambriga.

Vaikus oli peaaegu käegakatsutav, surudes teda vastu maad, ja ta ahmis õhku, mis tekitas õlas valusööstu.

„Kõigepealt,“ alustas ta sõnu otsides, „mitte Robbie, vaid uurija Kett.“

„Sa pead end siis ennekõike politseinikuks,“ vastas terapeut kohe. Ta võttis pliiatsi ja kirjutas midagi. Kett arutles, kas ta kirjutab juhi-seid selle kohta, kuidas eemaldada tagumikku torgatud pliiatsit – sest kui see mees ette ei vaata, siis läheb tal neid vaja.

„Ma ei saa küsimusest aru, härra... Vabandust, ma ei mäleta teie nime.“

„Ütle mulle Richard,“ vastas mees.

Dick,¹ mõtles Kett, mäletades, et terapeut oli end tutvustanud kui Richard Johnson. *Dick Johnson*. Mõne inimese kohta ütleb nimi kõik.

„Richard. Just.“ Kett kõhatas. „Mul on kõik korras, Richard. See oli hull juurdlus, hirmsate inimestega. Aga kaks neist hirmsatest inimestest on surnud ja üks ei saa aastakümneid vanglast välja. Me hoolitsesime selle eest. Mina olen elus, tüdrukud on elus ja elu läheb edasi.“

„Elu läheb edasi,“ kordas terapeut, kopsides pliiatsiga ühte lõualotti. „Huvitav sõnavalik.“

„On või?“ küsis Kett siiralt hämmeldunult.

„On või?“ kordas Richard, kirjutades veel midagi. Kett vaatas väikeses ruumis ringi, arutledes, kas kusagil on varjatud kaamera ning iga hetk kargavad saatejuhid Pete Porter, Kate Savage ja ülejäänud tiim uksest sisse, naerdes nagu segased. Aga ei midagi, ainult tema ja Richard ja seesama jube vaikus.

„Tean, miks ma siin olen,“ sõnas Kett. „Saan aru, et pean psühholoogilise hinnangu läbi tegema, aga kõik on tõesti korras.“

¹ Dick – ingl k peenis, munn. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

Ta üritas naeratada, aga see poleks olnud väga veenev, kuna Richard laksutas keelt ja kirjutas taas midagi märkmikku.

„Kuidas kodus läheb?“ küsis psühholoog.

„Hästi,“ vastas Kett.

Ka see polnud päris tõsi. Alice, Evie ja Moira tundusid uues kodus rahul olevat ning kaks vanemat tüdrukut olid hakanud end koolis ja lasteaias viimaks päris hästi tundma, aga seitsa-aastane, kui Kett haiglast koju sai, oli nende vahel mingi ängistus. See oli muidugi Ketti süü. Tema tõi tütred Norwichi, et nad saaksid elada turvalises kohas, ja nende esimene kogemus linnast oli see, et nende isa pussitati. Alice oli olnud veel klammerduvam ja Moira oli tundunud rahutum kui Billie kadumisele järgnenud päevadel.

Billie.

Kett ütles ta nime hääletult, nagu võiks see naise kuidagi välja võluda. Ta sulges silmad ja nägi teda, aga naine oli rohkem vaim kui varem. Kett oli oma õuduseks avastanud, et viimasel kahel nädalal oli naise nägu hakanud udusemaks tõmbuma, nagu oleks ta vette kastetud õlimaal. Ta teadis, et peagi ei suuda ta naist enam üldse ette kujutada.

Kuni ta muidugi tagasi tuleb. Kuni ta tema juurde tagasi tuleb.

Kett ohkas, tundes, kuidas tema sisemuses, rinnus hakkab tekkima tuttav süngene tunne. Must koer, ütlesid mõned inimesed selle kohta. Tunne, et olenemata sellest, mida ta praegu teeb, ei ole ta kunagi vaba, ei tunne end enam kunagi normaalsena.

„Olen seda tööd teinud pikka aega,“ lausus Richard. Kett avas silmad, nähes oma pulssi varjude taustal vilkumas nagu diskol. Psühholoog naaldus ettepoole. „Sinu sõnad ütlevad üht, keha teist. Tean, kui inimesega on korras, Robbie, ja sinuga ei ole.“

„Kõik on korras,“ õrises Kett. „Andke sellele neetud blanketile allkiri ja saatke mind tagasi tööle.“

Psühholoog kopsis pliiatsiga jälle vastu põlve, siis märkimikku, silmitsedes kogu selle aja Ketti, nagu oleks viimane mingi katsejänes.

„Kas ma tohin Billie kohta küsida?“ küsis ta siis. „Su naise.“

„Ma tean, kes ta on, *Richard*,“ vastas Kett, neelates tugevasti, et kogunevat viha summutada.

„Kas sa tunned temast endiselt puudust?“

Kett pidi huulde hammustama, et üle huulte tungida tahtvat sõimuvalingut takistada. Kas ta tunneb naisest puudust? Kas ta tunneb puudust oma naisest, kes viis kuud tagasi keset päist päeva Londoni tänaval rööviti? Kas ta tunneb puudust oma laste emast? Naisest, kellega soovis ülejäänud elu koos veeta? Naisest, kes võib olla surnud või elus või vahepealse olekus, aga temal polnud mingit kuradima aimugi, sest ta ei tea, kus naine on? *Kas ma tunnen oma naisest puudust, raisk? Mis mu vastus sinu arvates on, sa kuradima debiilik?*

„Jah,“ vastas ta hetke pärast.

Richard kirjutas midagi, kummardus taas ettepoole ja kopsis pliiatsiga hambaid.

„Robbie, kas sa tahaksid...“

„Kas ma tohin teile ühe loo jutustada?“ sekkus Kett, nõjatudes ettepoole, nii et oli küllalt lähedal, et vajadusel psühholoogile peahoop anda. Richard neelatas ebamugavust tundes, aga ei taganenud.

„Võid,“ vastas ta, pliiats plöksus ikka löikehammaste vastas.

„Tegelesin aastate eest ühe juhtumiga,“ alustas Kett vaikselt häälel. „See oli Londonis. Olin noor uuriija, äsja tööle asunud. Mind kutsuti Docklandsi juurde ühte laohoonesse. Tõeline urgas. Pete oli minuga kaasas. Porter siis. Hoone oli müügis ja

maamõõtja kohal, ilmselt mõõtis seda korteriteks ehitamiseks. Igatahes avastas ta surnukeha, mis oli osaliselt katuse alla maetud, ainult jalad paistsid – umbes nagu kuri idanõid „Võlur Ozis“. Ta muidugi helistas meile ja mind määrati juhtivuurijaks. Koristasime metalli ja rämpsu pealt ära, et paremini näha, ja nägimegi meest. Teate, kuidas ta suri?“

Richard raputas pead, silmad suured, meenutades marineeritud mune. Pliiats kopsis nüüd kiiremini, nagu metronoom.

„Keegi oli talle kaks pliiatsit näkku torganud, üks kummassegi silma. Mõlemad olid läbistanud silmamuna ja tunginud otsmikusagarasse, tehes talle põhimõtteliselt lobotoomia.“

Kett vaatas nüüd Richardi pliiatsit, mis järsku peatus.

„Kujutlege, millist jõudu selleks vaja oli,“ jätkas ta. „Et torgata pliiats kellelegi ajju. Aga see *on* tehtav.“

Hämaras ruumis oli raske aru saada, aga tundus, et Richard oli näost valgeks läinud. Ta sirutas käe tahapoole ja pani pliiatsi lauale, pöördudes seejärel Ketti poole. Ta avas suu, et midagi öelda, pöördus siis uuesti laua poole, avas sahtli ja pistis pliiatsi sahtlisse.

„Hmm...“ ütles terapeut sahtlit kinni lükates

„Tõepoolest,“ sõnas Kett. „Huvitav sõnavalik. Kuidas siis on, Richard, kas annate mulle selle allkirja?“

Enne kui psühholoog jõudis vastata, koputas keegi uksele. Uks avati vastust ootamata ja Kett üllatus kergenduse üle, mida tundis ülem Clare morni nägu nähes.

„Vabandage,“ ütles Richard. „Te ei tohi siia tulla. See on konfidentsiaalne seanss.“

„Ole vait, Johnson, sa igavene pirtspekk,“ sõnas Clare. „Anna talle allkiri.“

„Ma ei saa seda mingil juhul teha,“ teatas Richard pead raputades. „Peate aru saama, et uurija Kett elas ohtliku kurjategija

käes üle tõsise füüsilise ja psühholoogilise trauma, tal on ärevus-
hood ja arvatavasti ka depressioon, abikaasa kadumine on talle
rängalt mõjunud ja see võib muuta ta hooletuks ja ohtlikuks.
Temas on enesehävituslik pool, mis võib iga hetk vallanduda
ja kõik teised temaga koos hukutada. Ta ei ole aktiivsele tööle
naasmiseks kõlbulik. Ta peab saama puhata, lastega koos olla,
ja ta peab iga nädal minu juures käima, kuni ma otsustan, et ta
on terve.“

„Tal on vaja luba tööle naasta,“ teatas Clare. „Ja sa teed seda
kohe praegu, sest muidu panen ma su siia luku taha ja torkan
võtme sulle nii sügavale tagumikku, et pead selle väljutamist
nädal aega ootama. Meil on teda vaja ja kohe.“

„Miks?“ küsis Kett.

Clare pöördus süngelt tema poole.

„Sest metsast leiti surnud naine ja oletis on valla pääsenud.“